

R O M Â N I A

**CURTEA DE APEL ALBA IULIA
SECTIA I CIVILA**

DECIZIA CIVILĂ NR. 967/2022
Ședința publică de la 28 Aprilie 2022
Completul compus din:

PREȘEDINTE	Marius Ioan Menchiu
Judecător	Monica Felicia Farcaș
Grefier	Ioana Cibu Mirea

Pe rol se află soluționarea apelurilor formulate de către pârâtul Liceul Tehnologic Agricol Alexandru Borza Geoagiu și reclamantul Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara, în numele și pentru membrul de sindicat Oltean Ioan Ovidiu, împotriva sentinței civile nr. 1392/2021 pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosar nr. 1335/97/2021.

La apelul nominal efectuat în cauză se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei fiind învederat faptul că reclamantul apelant a înregistrat la dosar, ca practică judiciară, deciziile nr.583/2022 și 673/2022 pronunțate de Curtea de Apel Alb a Iulia în dosarele nr.1153/97/2021 și 1171/97/2021.

Instanța, constatând că nu s-au formulat alte cereri iar ambele părți au solicitat a se proceda la soluționarea cauzei în lipsă, constată cauza în stare de judecată și o lasă în pronunțare.

CURTEA DE APEL
Asupra apelului civil de față;

Prin sentința civilă nr.1392/26.10.2021 pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosar nr.1335/97/2021 a fost admisă în parte acțiunea în conflict individual de muncă formulată de către Sindicatul Învățământului Preuniversitar Județul Hunedoara, în numele și pentru membrul de sindicat, reclamantul Oltean Ioan Ovidiu, în contradictoriu cu pârâtul Liceul Tehnologic Agricol „Alexandru Borza”.

A fost obligat pârâtul la acordarea către reclamant a indemnizației de vacanță sub forma de vouchere de vacanță, aferente anului 2019, proporțional cu timpul lucrat în cadrul unității pârâte.

A fost respinsă în rest acțiunea ca neîntemeiată.

Fără cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință instanța de fond a reținut următoarele:

În fapt, reclamantul este încadrat la unitatea de învățământ pârâtă pe postul didactic de profesor începând cu data de 09.09.2019, astfel cum rezultă din adeverința nr. 746/02.03.2021 emisă de pârât (f. 6).

Din aceeași adeverință rezultă că reclamantul nu a beneficiat de acordarea voucherelor de vacanță aferente anului 2019, deși a solicitat acest lucru.

Prin prezenta acțiune se pretinde acordarea integrală a indemnizației de vacanță în cuantum de 1.450 lei aferentă anului 2019, sub forma voucherelor de vacanță.

Instanța a constatat că acțiunea este întemeiată doar în parte și a fost admisă în aceste limite, pentru considerentele ce urmează.

Într-adevăr, art.1 alin.1-2 din O.U.G. nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță „(1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, pentru recuperarea și întreținerea capacității de muncă a personalului salarial, angajatorii care încadrează personal prin încheierea unui contract individual de muncă pot acorda, în condițiile

legii, bonuri de valoare, denumite în continuare vouchere de vacanță. (2) Instituțiile publice, astfel cum sunt definite la [art. 2](#) alin.(1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la [art. 2](#) alin.(1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, anual, în perioada 1 ianuarie 2019 - 31 decembrie 2021, vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat”, iar potrivit alin.(25) „În cazul instituțiilor și autorităților publice centrale și locale, modalitatea de acordare a indemnizațiilor de vacanță se stabilește prin hotărâre a Guvernului, fără a se diminua cuantumul anual acordat salariaților din administrația publică centrală și locală pentru vouchere de vacanță sau echivalent”.

În aplicarea O.U.G. nr. 8/2009 aprobată cu modificări prin Legea nr. 94/2014, s-a emis H.G. nr.215/04.03.2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, iar din art.3 alin.(2) rezultă că în cazul salariaților din instituțiile și autoritățile publice, prevăzute de [art. 1](#) alin.(2) din ordonanța de urgență, se acordă o singură indemnizație de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație.

Unitatea de învățământ pârâtă este una dintre instituțiile prevăzute de [art. 1](#) alin.(2) din ordonanța de urgență (respectiv, instituțiile și autoritățile publice, astfel cum sunt definite la [art. 2](#) alin.(1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la [art. 2](#) alin.(1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare).

Potrivit art. 12 alin.(2) din Normele metodologice, cuantumul acordat salariaților, alții decât cei prevăzuți la art. 3 alin.(2), sub forma voucherelor de vacanță se stabilește, în condițiile legii, de către angajatori proporțional cu perioada de exercitare a raportului de serviciu sau durata contractului de muncă, într-un an calendaristic.

Prin Ordinul M.E.N. nr. 3956/2019 privind stabilirea modalității de acordare a voucherelor de vacanță pentru unitățile/instituțiile de învățământ de stat, Ministerul Educației Naționale și alte instituții publice din subordinea acestuia, s-a stabilit la art.1 alin.(2)–(3) că „în anul 2019, salariaților din unitățile/instituțiile prevăzute la alin.(1) li se acordă o singură indemnizație de vacanță, sub formă de vouchere, pe suport electronic, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație. Beneficiază de vouchere de vacanță personalul încadrat în unitățile/instituțiile prevăzute la alin.(1) care a desfășurat activitate în anul 2019, indiferent de durata acesteia inclusiv personalul pensionat/detașat sau aflat în situațiile prevăzute la art. 145 alin.(4) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

Din prevederile legale mai sus menționate rezultă că acordarea voucherelor de vacanță reprezintă un drept al angajaților, în sensul art. 40 alin.(2) lit. c) din Codul Muncii invocat și în acțiune, iar nu o simplă vocație.

Cu toate acestea, din interpretarea coroborată a dispozițiilor anterior citate, rezultă că intenția legiuitorului a fost de a acorda salariaților o indemnizație de vacanță anuală în cuantum de 1.450 lei, sub formă de vouchere, proporțional cu activitatea în muncă efectiv prestată în timpul anului, nu integral, indiferent de perioada în care s-a prestat muncă.

Prin urmare, nu se confirmă susținerile în sensul că voucherele de vacanță s-ar acorda indiferent de durata activității în muncă (o zi, o săptămână sau întregul an), cu atât mai mult cu cât acest drept suplimentar de natură salarială se acordă pentru recuperarea și întreținerea capacității de muncă a personalului salarial.

În cazul în care legiuitorul ar fi intenționat să acorde integral indemnizația de vacanță în discuție, indiferent de durata activității în muncă efectiv prestate de salariat în decursul anului calendaristic, ar fi putut să prevadă această împrejurare expres, însă din nici un articol al O.U.G. nr. 8/2009, ori al Normelor de aplicare și nici din cuprinsul Ordinului M.E.N. nr.

3956/2019 nu rezultă o asemenea posibilitate, nefiind niciunde prevăzut caracterul indivizibil al acestui drept de natură salarială.

Dimpotrivă, potrivit art. 14 din Normele metodologice „La sfârșitul perioadei de valabilitate, la data stabilită de angajator sau la data încetării raporturilor de muncă, beneficiarul are obligația să restituie angajatorului voucherele de vacanță pe suport hârtie acordate pentru anul în curs și neutilizate ori necuvenite, potrivit prevederilor legale”.

Totodată, potrivit art.1 alin.(4) din Ordinul M.E.N. nr. 3956/2019 „în cazul salariatului al cărui contract individual de muncă/raport de serviciu, la data acordării voucherelor de vacanță, este suspendat sau a încetat în cursul anului 2019, acesta poate beneficia de vouchere de vacanță numai dacă, în termen de maximum 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin, depune la unitate/instituție o cerere în acest sens, precum și dovada achitării impozitului aferent prin virament bancar în contul unității/instituției”.

În fine, potrivit art.4 alin.(2) și (7) din același ordin „la sfârșitul perioadei de valabilitate sau la data stabilită de angajator, beneficiarul are obligația să restituie angajatorului voucherele de vacanță pe suport hârtie acordate pentru anul în curs și neutilizate ori necuvenite sau contravaloarea acestora, în termen de 30 de zile de la producerea cauzei care determină restituirea, potrivit prevederilor legale. În cazul în care beneficiarul a utilizat în totalitate sau în parte voucherele de vacanță alimentate electronic, iar ulterior intervine o cauză de restituire, acesta va restitui angajatorului contravaloarea voucherelor de vacanță necuvenite, în termen de 30 de zile de la producerea cauzei care determină restituirea”.

În pofida celor susținute, art.1 alin.(3) din Ordinul M.E.N. nr. 3956/2019 nu permite acordarea integrală a indemnizației pentru personalul care a desfășurat activitate în anul 2019, indiferent de durata acesteia, ci vizează valorificarea dreptului prevăzut de lege chiar și pentru salariații care au prestat activitate în muncă cu fracțiuni de normă, ori doar o anumită perioadă a anului; interpretarea reclamantului este extensivă și contrară dispozițiilor O.U.G. nr. 8/2009 aprobată cu modificări prin Legea nr. 94/2014, dar și a H.G. nr. 215/04.03.2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță.

Raționamentul reclamantului ignoră prevederile art. 78 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative ”ordinele, instrucțiunile și alte asemenea acte trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise și nu pot conține soluții care să contravină prevederilor acestora”.

Așadar, s-a respins în rest a acțiunii, respectiv pretențiile vizând acordarea indemnizației de vacanță aferente anului 2019 și pentru perioada în care reclamantul nu a desfășurat activitate în muncă la pârât, având în vedere că data încadrării în muncă este 09.09.2019.

Pe cale de consecință, în temeiul dispozițiilor legale mai sus citate, instanța a admis în parte acțiunea reclamantului și a obligat pârâtul să acorde indemnizația de vacanță sub forma voucherelor de vacanță pentru anul 2019 doar proporțional cu timpul lucrat, fiind respinsă în rest, ca neîntemeiată.

Văzând că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamantul Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara, în numele și pentru membrul de sindicat Oltean Ioan Ovicu și pârâtul Liceul Tehnologic Agricol Alexandru Borza.

Reclamantul apelant Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara a solicitat **admiterea apelului și schimbarea** în parte a sentinței **menționată anterior și, pe fond**, admiterea acțiunii introductive, astfel cum a fost formulată.

În expunerea de motive arată că, instanța de fond a dat o interpretare total eronată dispozițiilor legale aplicabile în speța dedusă judecătii, pentru următoarele motive:

Acordarea voucherelor de vacanță a fost instituită prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009*, aprobată cu modificări și completări prin *Legea nr. 94/2014*, cu modificările și completările ulterioare, care la art. 1 alin. (2) prevede:

(2) instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, (...), vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat."

În aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 a fost emisă *Hotărârea Guvernului nr. 215/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță*, cu modificările și completările ulterioare, care la art. 3 alin. (2) din Norme prevede:

„(2) în cazul salariaților din instituțiile și autoritățile publice, prevăzute de art. 1 alin. (2) din ordonanța de urgență, se acordă o singură indemnizație de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație."

În temeiul art.1 alin. (2), (2⁴) și (3) din O.U.G. nr. 8/2009, în conformitate cu prevederile H.G. nr. 215/2009 și ale art. 36 alin. (1) din O.U.G. nr. 114/2018, au fost emise trei ordine de ministru privind stabilirea modalității de acordare a voucherelor de vacanță pentru unitățile de învățământ de stat, respectiv Ordinul ministrului educației naționale nr. 3560/2018, Ordinul ministrului educației naționale nr. 3956/2019, Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 4635/2020, potrivit cărora *se acordă vouchere de vacanță, în cuantum de 1.450 lei/salariat, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație, indiferent de durata contractului individual de muncă/raportului de serviciu și/sau timpul de muncă*".

Din interpretarea logică și gramaticală a textelor legale invocate rezultă fără putință de tăgadă că voucherelor de vacanță se acordă personalului care a desfășurat activitate în anul 2019, INDIFERENT DE DURATA ACESTEIA (deci, indiferent că s-a aflat în activitate o zi, o săptămână, o lună sau întregul an, salariatul are dreptul de a primi voucherelor de vacanță).

Aceasta este și argumentația instanței de fond, până aici ea fiind corectă.

2. Însă, în continuarea motivării sentinței, instanța de fond a comis câteva erori.

Astfel, pentru a motiva soluția de respingere în parte a cererii reclamantului, instanța a apelat la dispozițiile art. 12 al. 2 din Normele metodologice la OUG nr. 8/2009, care prevăd că: *„Cuantumul acordat salariaților, alții decât cei prevăzuți la art. 3 alin. (2). sub forma voucherelor de vacanță se stabilește, în condițiile legii, de către angajatori proporțional cu perioada de exercitare a raportului de serviciu sau durata contractului de muncă, într-un an calendaristic”*.

Consideră că această dispoziție legală nu este aplicabilă și salariaților din unitățile de învățământ preuniversitar, deoarece acestea se încadrează în categoria instituțiilor aflate în subordinea Ministerului Educației, fiind finanțate din bugetul de stat prin bugetul acestui minister, conform prevederilor art. 2 pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, coroborate cu prevederile art. 104 alin. (2) din Legea nr. 1/2011 a educației naționale.

Subliniază faptul că art. 12 alin. 2 din Norme, citat mai sus, se referă la alți salariați decât cei angajați ai instituțiilor publice.

Legiuitorul a ales, așadar, să acorde angajaților din instituții publice, vouchere fără limitare în funcție de perioada de timp lucrată, pe când în cazul celorlalți angajați, care nu funcționează în instituții publice, doar proporțional cu timpul lucrat.

În aceste condiții, subliniază faptul că există două situații distincte, generate de două categorii diferite de angajați și nu a două texte legale care vizează aceeași stare de lucruri și care se completează - astfel că, coroborarea pe care o face instanța de fond este una greșită din punct de vedere al interpretării logice a legii.

Doar dacă art. 12 alin. 2 din Normele metodologice nu ar fi conținut sintagma „alții decât..." , ar fi putut, eventual, să fie de acord cu instanța de fond. Chiar și atunci, însă, s-ar fi pus problema - în contextul art. 77 și 78 din Legea nr. 24/2000 - dacă Normele metodologice, adoptate prin HG, pot să adauge la o ordonanță a Guvernului și să creeze o excepție de la

aceasta - aspect care ar fi fost de neacceptat.

În egală măsură, apreciază că instanța de fond a greșit și sub alte câteva aspecte.

Astfel, a considerat că un argument în sensul respingerii în parte a acțiunii, este reprezentat de art. 14 din Normele metodologice, care arată că, în cazul în care angajatul a primit în mod nemeritat voucherele de vacanță, trebuie să le restituie. Acest text de lege, însă, nu are legătură cu situația dedusă judecării, ci are în vedere acele cazuri în care un angajat, dintr-o eroare, a primit, spre exemplu, vouchere de vacanță într-un quantum mai mare decât suma de 1.450 lei sau dacă, acele vouchere și-au pierdut valabilitatea.

De asemenea, art. 1 al. 4 din Ordinul nr. 3956/2019 are în vedere situații aparte, respectiv, angajați care, la data acordării voucherelor în unitate, au avut contractul de muncă suspendat ori încetat, cazuri în care angajatul trebuie să depună o cerere la angajator pentru a beneficia de acestea. Nicio legătură, însă, cu speța dedusă judecării.

Mai invocă instanța textul art. 4 al. 2 și 7 din Ordin, care prevede, pe scurt, că angajatul trebuie să restituie suportul electronic la data încetării raportului de muncă sau la data pierderii valabilității ori dacă a intervenit o cauză de restituire. Nici acest text legal nu este incident în cauza de față.

3. Cu privire la încadrarea unităților școlare în noțiunea de „instituții publice”, menționează că, administrarea generală și conducerea sistemului de învățământ este asigurată la nivel național de către Ministerul Educației. Învățământul preuniversitar de stat face parte din serviciile publice descentralizate și este subordonat Ministerului Educației prin inspectoratele școlare județene. Acestea asigură la nivel local respectarea legislației și evaluarea sistemului și procesului educațional, precum și implementarea politicii educaționale stabilite de Ministerul Educației. Managementul resurselor umane în învățământul preuniversitar este responsabilitatea Ministerului Educației și se realizează la nivel local prin inspectoratele școlare județene. Metodologia privind mișcarea cadrelor didactice este stabilită anual prin Ordin Ministerial, în limitele legii, iar Ministerul Educației Naționale coordonează întreaga activitate privind mișcarea personalului didactic prin inspectoratele școlare județene. Unitățile școlare se află în subordinea inspectoratelor școlare - prin controlul, monitorizarea și evaluarea exercitate de acestea (art. 95 lit. c din legea nr. 1/2011) și sunt finanțate din fonduri publice, prin bugetul Ministerului Educației (art. 104 alin. 2 din Legea nr. 1/2011).

În opinia sa, neacordarea voucherelor de vacanță este vădit nelegală, din moment ce legiuitorul a instituit dreptul de a beneficia în integralitate de vouchere de vacanță și pentru salariații care s-au aflat doar o parte din an în activitate. Și totuși, membrul de sindicat reprezentat în prezenta cauză nu a beneficiat de acordarea drepturilor cuvenite.

II. Nu trebuie ignorat nici principiul constituțional consacrat la art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală: „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”

În considerarea acestui principiu, pentru eliminarea oricăror tendințe de reglementare a unor drepturi pur formale, acordarea în integralitate a indemnizației de vacanță sub forma voucherelor de vacanță solicitate se impune, prin prisma celor invocate anterior, pentru ca dreptul personalului, reglementat de lege, să nu devină doar o obligație lipsită de conținut.

Totodată, apreciază că prin neacordarea acestui drept membrului de sindicat reprezentat în prezenta cauză, se încalcă valori protejate de întregul sistem de drept și impuse cu putere de principiu în dezvoltarea istorică a dreptului național și universal, prin norme ce se regăsesc în dreptul pozitiv - principiul egalității în fața legii și nediscriminării, consfințit de art. 16 din Constituție, art. 5 alin. 1) din Legea nr. 53/2003 și art. 14 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale - în condițiile în care salariații nu a beneficiat de acordarea voucherelor de vacanță, în timp ce majoritatea salariaților din unitatea de învățământ au beneficiat de acest drept.

De altfel, în practica C.E.D.O. s-a statuat că noțiunea de «bunuri», în sensul art. 1 din protocolul nr. 1 la Convenție, cuprinde atât «bunuri actuale», cât și valori patrimoniale, inclusiv, în anumite situații bine stabilite, creanțe al căror titular demonstrează că acestea au o bază eficientă în dreptul intern și în virtutea cărora reclamantul poate pretinde cel puțin «o

speranță legitimă» în exercitarea efectivă a dreptului său (...).

Invocă și practica judiciară în materie a Tribunalului Mehedinți și Tribunalului Botoșani în spețe similare (cu titlu de exemplu: sentințele civile, definitive, nr. 150/2021-dosar nr. 839/101/2021; 954/2021 - 440/40/2021).

În consecință, față de situația de fapt și cea de drept expusă atât în cererea de chemare în judecată cât și în prezentul apel, admiterea doar în parte a cererii pentru acordarea indemnizației de vacanță sub formă de vouchere de vacanță nu are nici un temei legal.

Pentru considerentele de mai sus, față de aspectele detaliate în cererea de chemare în judecată și în raport de înscrisurile depuse la dosar și de practica în materie a instanțelor de judecată, solicită admiterea apelului.

În drept, invocă: art. 466 alin. (1), art. 468, art. 470 și 471 din Codul de procedură civilă; art. 40 alin. (2) lit. c), art. 268 alin. (1) lit. c) și art. 278 alin. (1) din Codul Muncii; art. 28 și art. 208-211 din Legea dialogului social nr. 62/2011; art. 1 alin. (2), (2⁴) și (3) din O.U.G. nr. 8/2009; art. 36 alin. (1) din O.U.G. nr. 114/2018; art. 1 din O. M.E.N. nr. 3560/2018, art. 1 din O. M.E.N. nr. 3956/2019, art. 1 din O. M.E.C. nr. 4635/2020.

Pârâțul Liceul Tehnologic Agricol „Alexandru Borza” Geoagiu solicită admiterea apelului formulat, și, pe cale de consecință, în temeiul art. 480 alin. 2 Npcp: anularea sentinței civile nr.1392/2021 și, rejudecând, respingerea acțiunii formulate de intimatul reclamant Sindicatul Invățământ Preuniversitar Județul Hunedoara, în numele și pentru membrul de sindicat Oltean Ioan Ovidiu ca neîntemeiată și nefondată.

Consideră că instanța de fond în mod nefondat nu a ținut cont de următoarele aspecte: Reclamantul Intimat Oltean Ioan Ovidiu a fost angajat în cadrul instituției pârâte la data de 09.09.2019.

Acesta a solicitat acordarea voucherelor de vacanță în cuantum de 1.450 lei aferenți anului 2019. Indemnizația de vacanță nu a fost acordată reclamantului intimat din lipsa resurselor financiare de la acel moment pentru acordarea tichetelor de vacanță.

Precizează că în acest sens că, pentru acordarea voucherelor de vacanță salariaților instituției, sumele le sunt alocate de Inspectoratul Școlar, respectiv Ministerul Educației în baza cererilor salariaților Instituției. Pârâțul centralizează cererile și solicită Inspectoratului Școlar fondurile necesare în funcție de numărul salariaților de la acel moment.

Pentru anul 2019 aceste resurse financiare au fost alocate de instituțiile mai sus precizate și acordate salariaților instituției anterior angajării reclamantului intimat, acesta nefiind cuprins în centralizatorul instituției întrucât nu era angajatul pârâțului la momentul solicitării fondurilor și acordării acestor drepturi salariaților instituției.

Pentru anul 2021, având în vedere pandemia, nu s-au mai acordat vouchere de vacanță, astfel sumele cu destinație specială pentru vouchere de vacanță nu au fost prevăzute în bugetul instituției. Prin urmare, instituției pârâte nu i-au fost alocate fonduri bugetare pentru plata drepturilor solicitate de intimatul reclamant pentru cele 2 luni lucrate în cadrul instituției în anul 2019.

Dreptul intimatului reclamant a fost prevăzut sub condiție suspensivă a alocării acestor sume în bugetul instituției. Astfel, acordarea dreptului este condiționată de legiuitor de existența resurselor financiare și de alocarea acestora anual, astfel cum rezultă din prevederile art.1 alin. 3 din OUG nr.8/2009: "Voucherele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din domeniul bugetar, și în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori.

Dreptul la a primi tichetele de vacanță nu are caracter absolut, fiind limitată acordarea prin însăși norma de reglementare, exprimarea legiuitorului, imperativă de altfel („...se acordă în limitele sumelor” - s.n.), fiind fără echivoc. Lipsa alocărilor financiare care să stea la baza acordării tichetelor de vacanță, reprezintă o condiție pur potestativă impusă de legiuitor dreptului prevăzut în favoarea angajaților care, în caz de neîndeplinire a elementului condițional (inexistența resurselor financiare necesare) înlătură obligația angajatorului de acordare a tichetelor de vacanță.

Pe de alta parte, prevederea de a se acorda tichete de vacanță este o vocație a angajatorului și nicidecum o obligație a acestuia, dreptul putând fi acordat numai dacă sunt întrunite condițiile legale.

Pe cale de consecință, raportat la prevederile art. 1 alin. 3 din OUG nr. 8/2009 atât timp cât pârâtului nu i-au fost alocate resurse financiare pentru acordarea tichetelor de vacanță reclamantului intimat, rezulta că, în situația membrului de sindicat reprezentat în cauză, nu au fost îndeplinite condițiile legale pentru acordarea tichetelor de vacanță aferente anului 2019 proporțional cu timpul lucrat în cadrul instituției pârâte, neîndeplinirea condițiilor legale pentru acordare afectând astfel posibilitatea de acordare a tichetelor de vacanță cuvenite reclamantului intimat.

Prin Decizia nr. 108/14.02.2006 și Decizia nr. 1250/07.10.2010, Curtea Constituțională a reținut că „statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariate suplimentare.”

De asemenea, Curtea Constituțională a reținut că „legiuitorul este în drept totodată să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula”.

Având în vedere Decizia nr. 838/27.05.2008 a Curții Constituționale prin care s-a reținut că: „în exercitarea atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție are competența de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, cu respectarea principiului fundamental al separației și echilibrului puterilor, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituția României, înalta Curte de Casație și Justiție nu poate să instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege ori să efectueze controlul de constituționalitate al acestora” **rezulta că nu se poate institui norma juridică prin care să oblige instituția pârâtă la plata către reclamantul intimat a voucherelor de vacanță în situația în care condițiile prevăzute de dispozițiile legale nu sunt îndeplinite.**

De asemenea, arată că instanța de fond a pronunțat o hotărâre neîntemeiată și prin prisma faptului că prin cererea de chemare în judecată reclamantul intimat nu a solicitat și obligarea Inspectoratului Școlar să aloce fondurile necesare pentru plata acestor drepturi, precum și obligarea Ministerului Educației să asigure Inspectoratului Școlar sumele necesare acordării acestor drepturi. Or, pârâtul este ordonator terțiar de credite și atât timp cât nu are alocate resurse financiare de către ordonatorul principal de credite pentru acordarea drepturilor cerute de reclamantul intimat, nu poate efectua plata acestor drepturi.

Prin urmare, atât timp cât nu există și obligativitatea Ministerului Educației, respectiv a Inspectoratului școlar de a asigura, respectiv de a aloca fondurile necesare pentru plata drepturilor reclamantului intimat, obligarea pârâtului prin Sentința civilă nr. 1392/2021 la plata către reclamantul intimat a voucherelor de vacanță aferente anului 2019 este nefondată, întrucât angajarea oricăror cheltuieli suplimentare cu aceasta destinație reprezintă o încălcare a bugetului instituției.

De asemenea arată că, potrivit Deciziei nr. 108 din 14 februarie 2006, Deciziei nr. 693 din 17 octombrie 2006, Deciziei nr. 728 din 24 octombrie 2006, și a Deciziei nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, Curtea Constituțională a constatat că sporurile, premiile și alte stimulente, acordate demnitarilor și altor salariați, prin acte normative, reprezintă drepturi salariate suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. Diferențierea Indemnizațiilor și a salariilor de bază, pentru demnitari și alți salariați din sectorul bugetar, este opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții, acesta fiind în drept, totodată, să instituie anumite premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula. Astfel, instituirea, stabilirea și diminuarea acestora, acordarea lor într-o anumită

perioada de timp, modificarea lor ori încetarea acordării, stabilirea categoriilor de personal salarizat care beneficiază de acestea, ca și a altor condiții și criterii de acordare sunt de competența și de opțiunea exclusivă a legiuitorului, cu singura condiție, de ordin constituțional, ca măsurile dispuse să vizeze deopotrivă toate categoriile de personal care se afla potrivit Deciziei nr. 728 din 24 octombrie 2006.

Așadar, tichetele/voucherele de vacanță constituie drepturi cu caracter salarial suplimentare, iar nu drepturi fundamentale ale căror exercițiu ar putea fi restrâns numai în condițiile prevăzute de Constituție, conform Deciziei nr. 74/02.02.2006, iar din acest punct de vedere, legiuitorul poate să stabilească atât cuantumul drepturilor salariale, mai ales a celor suplimentare, prime, premii, sporuri, cât și modalitatea de plată a acestora sau de majorare.

Fata de aceste aspecte, solicită admiterea apelului astfel cum a fost formulat.

În drept, invocă art. 480 alin. 2 Cod procedură civilă și textele de lege invocate în apel.

Apelantul reclamant a înregistrat întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului declarat de pârât, ca nefondat.

CURTEA, verificând, potrivit art. 479 din Codul de procedură civilă, în limitele cererii de apel, stabilirea situației de fapt și aplicarea legii de către prima instanță, reține următoarele:

Apelul este fondat.

Voucherele de vacanță sunt reglementate prin OUG nr. 8/2009, iar în aplicarea acestui act normativ a fost emisă HG nr. 215/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit art. 3 alin. 2 din HG 215/2009, în cazul salariaților din instituțiile și autoritățile publice, prevăzute de art. 1 alin. (2) din ordonanța de urgență, se acordă o singură indemnizație de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație.

Salariații din instituțiile și autoritățile publice, prevăzute de art. 1 alin. (2) din ordonanța de urgență, sunt salariații instituțiilor publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, anual, în perioada 1 ianuarie 2019 - 31 decembrie 2026, vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat.

Deci reclamanta face parte din categoria salariaților la care se referă art. 3 alin. 2 din HG 215/2009, astfel cum arată și instanța de fond.

Mai departe, se reține că prima instanță invocă în susținerea acordării proporționale a tichetelor de vacanță dispozițiile art. 12 alin. 2 din Normele Metodologice aprobate prin HG 215/2009, care are următorul conținut:

Art. 12 - (2) Cuantumul acordat salariaților, alții decât cei prevăzuți la art. 3 alin. (2), sub forma voucherelor de vacanță se stabilește, în condițiile legii, de către angajatori proporțional cu perioada de exercitare a raportului de serviciu sau durata contractului de muncă, într-un an calendaristic.

Deci, de la aplicarea acestui text și implicit de la acordarea proporțională a voucherelor de vacanță cu durata contractului de muncă legiuitorul a instituit o excepție, arătând că acest text legal se aplică altor salariați decât cei decât cei prevăzuți la art. 3 alin. (2), dintre care face parte și reclamantul.

Astfel, din interpretarea coroborată a prevederilor art. 1 alin. 2 din OUG 8/2009, a art. 3 alin. 2 și 12 alin. 2 din HG 215/2009 reiese că reclamantului i se aplică prevederile art. 3 alin. 3 din HG 215/2009, iar persoanelor cărora nu li se aplică acest art. 3 alin. 2 li se aplică art. 12 alin. 2 din HG 215/2009.

În alte cuvinte, persoanelor care pot beneficia de voucherele de vacanță instituite de OUG 9/2009 li se aplică fie art. 3 alin. 2 din HG 215/2009, fie art. 12 alin. 2 din același act

(continuarea deciziei civile nr.967/28 aprilie 2022 pronunțată în dosar nr.1335/97/2021)
normativ, aplicarea concomitentă, aceleiași peroane, a celor 2 texte reglementate pentru două ipoteze diferite fiind exclusă.

Or, dacă reclamantului i se aplică exclusiv dispozițiile art. 3 alin. 2 din HG 215/2009, cererea formulată de acesta este întemeiată în tot, întrucât în cazul său nu este legiferată obligația de a fi acordate voucherele de vacanță proporțional cu timpul lucrat.

Dimpotrivă, art. 3 alin. 2 din HG 215/2009 dispune acordarea unei singure indemnizații de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație, ceea ce se respectă prin acordarea unui singur voucher în cuantum de 1450 lei, integral, aferent anului 2019.

Față de considerentele expuse, Curtea, în temeiul art. 480 alin. 2 Cod procedură civilă, va respinge apelul formulat de către pârâțul Liceul Tehnologic Agricol Alexandru Borza și va admite apelul declarat de reclamantul Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara, în numele și pentru membrul de sindicat Oltean Ioan Ovidiu. În consecință, va schimba, în parte, sentința atacată în sensul că va admite în totalitate acțiunea formulată de reclamantul Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara în numele și pentru membrul de sindicat Oltean Ioan Ovidiu.

Pentru aceste motive,

În numele legii D E C I D E

Respinge apelul formulat de către pârâțul Liceul Tehnologic Agricol Alexandru Borza.

Admite apelul declarat de reclamantul Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara, în numele și pentru membrul de sindicat Oltean Ioan Ovidiu, împotriva sentinței civile nr. 1392/2021 pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosar nr. 1335/97/2021.

Schimbă, în parte, sentința atacată în sensul că admite în totalitate acțiunea formulată de reclamantul Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara în numele și pentru membrul de sindicat Oltean Ioan Ovidiu și obligă pârâțul Liceul Tehnologic Agricol Alexandru Borza să acorde reclamantului Oltean Ioan Ovidiu o indemnizație de vacanță sub formă de vouchere de vacanță în valoare de 1450 lei, aferente anului 2019.

Definitivă.

Pronunțată azi, 28.04.2022, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,
Marius Ioan Menchiu

Judecător,
Monica Felicia Farcaș

Grefier,
Ioana Cibu Mirea